

Kakskümmend aastat naisekandmist

Tänavune naisekandmisvõistlus oli meie jaoks juubelihõnguline. Kuusteist aastat Väike-Maarjas ja neli aastat Sonkajärvil teevad võistlemise kordi kokku ühe ilusa ümmarguse arvu.

Mis siis eristab seda esimest, 1998. aasta võistlust 2017. aasta omast? Kõige suurem erinevus on muidugi võistluspaik, kuid kui see kõrvale jätta, siis suurima erinevusena näeme, et esimeste aastate suur võistlusärevus on muutunud meeldivaks nautimiseks.

Selleaastane Sonkajärvi võistlus oli külalisrohke, kuna kogu nädalavahetus oli kuiv ja soe – termomeeter näitas ligi kolmkümmend soojakraadi. Kaugeimad võistlusest osavõtjad tulid seekord Austraaliast, Singapurist ja Ameerikast. Osavõtjaid oli registreerunud viiskümmend üheksa paari.

Reedel, kui olime koos vallavanem Indrek Keskülaga Sonkajärville jõudnud, tormasime kohe esimese paarina võistlustulle. Nagu tavaks, joostakse seal esmalt sprinti. Sellesse jooksu oli registreerunud ka Indrek Kesküla, kes sai omale ameeriklannast kandami.

Enne starti oli enesetunne hea ja nii me jooksu läksimegi. Stardijoonel olime koos Soome ja Ameerika paariga. Enne veetakistust olid teised võistluspaarilised meid küll edestamas, kuid veest väljatulekuga jäid jänkid hätta ja nii me neist mööda saimegi. Jõudu tundus olevat piisavalt ja me lisasime veidi hoogu. Paraku juhtus nii, et lisahoog maksis kätte kukkumisega ja meie finišeerumine toimus longates. Õhtuseid starte me paraku enam ei näinud, kuna ülejäänud aja olime esmaabipunktis vigastusi ravimas.

Laupäeval, põhivõistluse päeval, kogunesid kõik võistluspaarid avatseremoonia rongkäigule. Kolonn oli aukartustäratavalt pikk. Võistluse korraldajatel oli soov, et meie võtaks pidulikult avatseremoonial võistlejate poolt sõna ja tervitaks külalisi. See meie etteaste sai sooja aplausi osaliseks ja pärast seda algas võistlus.

Eelmise päeva vigastused andsid ka põhivõistluse päeval tunda. Siiski otsustasime jooksust osa võtta ja anda parima, mis saame. Stardijoonel olime koos kolme paariga. Seekord me ei tahtnud üleliigselt riskida, kuid ka liiga ettevaatlikult võtta ei saanud.

Lõpptulemusena finišeerusime senioriklassis hõbedale, mis on, arvestades eelmise päeva vigastusi, väga hea tulemus. Autasustamistseremoonial tunnustati meid ka staažikaima naisekandmispaarina. Sonkajärvi vallavalitsus kostitas kohalikus raamatukogus meid ja paljusid teisi võistlejaid piduliku vastuvõtuga.

Tagasi koju jõudes külastasime ka Viljandi Haigla kiirabiosakonda. Sisemised põrutused, marrastused ja ortoos ei vähenda aga sündmuse tähtsust meie jaoks ja me oleme tänulikud Väike-Maarja vallavalitsusele.

Anu ja Janno Sild